

Fergus McNeill

Oogcontact

De Fontein

Eerste druk, 2013

Oorspronkelijke titel *Eye Contact*

First published in Great Britain in 2012 by Hodder & Stoughton,
an Hachette UK Company

Copyright © 2012 by Fergus McNeill

The right of Fergus McNeill to be identified as the author of this work has
been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents
Act 1988

Copyright © 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter van Dijk

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Amanda Carlsson Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3335 0

ISBN e-book 978 90 261 3336 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met be-
staande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektro-
nisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anna & Cameron
Voor altijd en zonder voorbehoud

Hij had zich al vroeg gerealiseerd dat hij regels moest stellen. Anders was er geen structuur, geen echte uitdaging... en wat had het voor zin als er geen uitdaging was? Hij vroeg zich af hoeveel anderen dit pad vóór hem hadden bewandeld, zich ongezien door de maatschappij hadden bewogen terwijl hun daden kleine rimpelingen in het nieuws veroorzaakten en zichzelf volkomen anoniem bleven, verscholen in de openbaarheid.

Kleine rimpelingen.

Hij glimlachte bij de gedachte. Het was ongetwijfeld moeilijker vandaag de dag, stukken veeleisender dan het nog maar twintig jaar geleden moest zijn geweest – meer bewakingscamera's, geavanceerdere methoden van forensisch onderzoek. Maar in veel opzichten was het daardoor een stuk spannender.

Kleine rimpelingen.

Hij zag ze zich verspreiden in het verder rustige water, glimmend in het licht van de straatlantaarns aan de overkant. Verderop vlakten ze af en vormden zwiigende cirkels rondom de gestalte die daar lag. Op de buik. Bewegingsloos, na momenten van hevig verzet. Toen verdween hij, net als de laatste rimpeling.

Deel 1

Severn Beach

1

Woensdag, 2 mei

Robert Naysmith keek peinzend naar het getypte menu achter het raam. Vervolgens duwde hij de deur open met zijn onderarm, zodat de mouw van zijn colbert direct lichaamscontact met het glas voorkwam.

Oude gewoonten.

Boven de deur hing een bel die rinkelde toen hij naar binnen stapte, en zijn gepoetste schoenen maakten een zacht tikkend geluid op de keurig geboende houten vloer. Acht tafels, zorgvuldig gegroeped in de kleine ruimte, met linnen tafellakens en bloemen in ranke vazen. Artistieke foto's aan de muur. Maar slechts één klant – een sikke-neurig ogende man die was verdiept in zijn krant, met een halflege mok naast zijn elleboog.

Naysmith liep naar de toonbank, de ogen gericht op de vrouw die met haar rug naar hem toe stond. Hij bestudeerde haar lichaamsbouw – de smalle schouders, het sluike bruine haar – en verlegde zijn blik kalm naar het bord met het menu toen ze zich omdraaide.

‘Kan ik je helpen?’

Ze had een zachte, warme stem, waarin een spoor van het streek-dialect doorklonk.

‘Serveren jullie nog ontbijt?’ vroeg hij.

Ze wierp een blik omhoog naar de klok aan de muur, keek hem vervolgens weer aan en schudde haar hoofd.

‘Dat doen we meestal alleen maar tot halfelf...’

‘Ik snap het,’ zei Naysmith begrijpend. ‘Ik wil je geen moeilijkheden bezorgen...’

Hij bleef haar strak aankijken, met een enigszins kwajongensachtige blik, waarop ze haar ogen afwendde.

‘Nou,’ zei ze toegankelijk, terwijl ze een verdwaalde haarlok opzij duwde, ‘we hebben het niet bepaald druk. Wat zou je willen hebben?’

Naysmith keek naar het bord met het menu.

‘Eggs Benedict?’

‘Dat zal wel lukken.’ Ze riep naar de keuken om de order door te geven.

‘Iets drinken?’

‘Zwarte koffie graag.’

Ze draaide zich om en pakte een lege mok, terwijl Naysmith zijn portefeuille tevoorschijn haalde. Ze droeg een blauwe trui – eenvoudig, maar strak genoeg om te kunnen zien dat ze een goed figuur gehad. Heel weinig make-up, maar dat soort passieve schoonheid had hij altijd nogal aantrekkelijk gevonden.

‘Is dit jouw zaak?’ vroeg hij. ‘Of ben je een opstandige werknemer en serveer je lukraak ontbijt als je daar zin in hebt?’

De vrouw schoot in de lach toen ze de mok onder het koffiezet-apparaat plaatste.

‘Het klopt allebei een beetje,’ antwoordde ze. ‘Ik drijf deze zaak samen met mijn zus, dus eigenlijk kan ik doen wat ik wil.’

‘Het is vast leuk zijn om eigen baas te zijn.’

Ze plaatste zijn koffie op de toonbank en nam zijn geld aan.

‘Soms wel,’ beaamde ze terwijl ze zich omdraaide naar de kassa. ‘Soms ontmoet je aardige mensen.’

Naysmith glimlachte toen ze hem het wisselgeld teruggaf.

‘Bedankt.’ Hij bleef bij de toonbank staan en snoof de geur van zijn koffie op.

‘En jij?’ vroeg de vrouw hem even later. Ze was verlegen op een charmante manier.

‘Ik ben gewoon een van die aardige mensen,’ loog hij.

Naysmith had altijd een zwak gehad voor Clifton. Er waren veel mooie plekjes, vooral in de buurt van de hangbrug. Lommerrijke straten met monumentale oude huizen, smalle wegen langs steile hellingen, boetiekjes en cafés die werden bezocht door goedgeklede klanten. Een groot verschil met de rest van Bristol: Clifton was een eiland van kalmte, met uitzicht op het stadsgewoel dat zich beneden uitstreckte als een nevelige zee.

Hij bleef staan bij een tweedehands boekwinkel en glimlachte toen hij het briefje zag dat aan de deur was vastgeplakt: *Terug over 10 minuten*. De inkt was vervaagd en het plakband zag er gebruikt uit. Het leek erop dat de eigenaar wel vaker even weg was. Maar eigen-

lijk maakte dat de winkel alleen maar aantrekkelijker. Achter het raam torenden hoge stapels vergeelde paperbacks, in wankel evenwicht gehouden door grotere boekwerken die ertegenaan waren geplaatst. Hij overwoog later terug te komen om er wat rond te neuzen en keek op zijn horloge – kwart voor twaalf. Zijn vergadering met de Merentha Group was pas om drie uur. Tijd genoeg als hij besloot hier nog terug te komen.

Uit een bakkerij aan de overkant van de straat kwam de geur van pas gebakken brood maar hij liep verder de heuvel op, genietend van de zon en de winkeletalages, onbekommerd over waar zijn voeten hem zouden brengen.

Aanvankelijk was het niet meer dan een smeulende gedachte, een knagend gevoel dat hij niet precies kon thuisbrengen, maar het werd sterker naarmate hij verder liep.

Het was maanden geleden dat hij voor zijn werk in Bristol had moeten zijn, en nog langer geleden dat hij hier in Clifton was geweest. Dit gedeelte van de stad oefende een bijzondere aantrekkingskracht op hem uit. Hij had goede herinneringen aan die keer toen hij in een piepkleine galerie een bijzonder interessante vrouw had ontmoet. Ze bleken allebei een hekel te hebben aan moderne beeldhouwkunst, ze had gekscherend opgemerkt dat zelfs slechte kunst mensen kon verenigen. Even vroeg hij zich af of ze nog steeds in diezelfde flat woonde, met de slaapkamer die uitzicht bood op de Downs, maar hij zette de gedachte snel van zich af.

Dit was niet het soort ontmoeting dat hij in gedachten had.

Het was alweer een behoorlijke tijd geleden. En dat hij hier vandaag voor zaken moest zijn vormde de perfecte gelegenheid een nieuwe uitdaging aan te gaan. Weer opnieuw iemand te vinden.

Hij stopte bij een antiekwinkel en liet zijn blik dwalen over de verweerde medailles, de stoffige uniformen en andere militaria die hem normaal gesproken zouden interesseren. Maar vandaag niet. In plaats daarvan keek hij naar de weerspiegeling van de straat achter hem. De mensen die voorbijliepen, zich onbewust van zijn aanwezigheid in hun midden, van het feit dat ze door hem werden bespied. Het kon ieder van hen zijn...

Zijn spiegelbeeld glimlachte terug: een goed verzorgde man van achter in de dertig, lang en slank, met kort donker haar dat nog nergens dun begon te worden. Onderzoekende donkere ogen bekeken zijn colbert en overhemd, stijlvol maar modern, geschikt voor een succesvolle sales director.

Hij realiseerde zich nu dat hij al de hele ochtend had geprobeerd afleiding te zoeken. Maar zijn rusteloosheid, zijn opwinding en het toenemende gevoel van onvermijdelijkheid namen toe.

Terwijl hij verder wandelde in de richting van Clifton Down, genoot hij van de merkwaardige mengeling van opwinding en spijt die hem in deze fase altijd leek te bevangen. Een vertrouwd gevoel ondertussen.

Hij keek opnieuw op zijn horloge. Vijf voor twaalf. Het had echt geen zin het nog verder uit te stellen. Hij had de beslissing genomen – al jaren geleden. Nu hij op het punt stond te beginnen voelde hij de kille sensatie in zijn maag die hij altijd ervoer tijdens de voorbereiding.

Goed.

Het park lag voor hem. Hij zou erdoorheen lopen; helemaal naar de andere kant. De eerste die na de klok van twaalf oogcontact maakte zou het zijn.

Hij liet zijn kin even zakken, haalde diep adem om zich te ontspannen en zijn hoofd leeg te maken, en vertrok.

Het was een onbewolkte dag en het hooggelegen park Clifton Down strekte zich rondom hem uit, als een groene zwachtel onder de helder blauwe hemel. Vers gemaaid gras vulde de lucht met een heerlijke, frisse geur. Langs het rechte, geasfalteerde pad stonden bankjes die allemaal bezet waren. Het warme weer had sommigen zelfs verleid onder de bomen op het gras te gaan zitten, hoewel het nog tamelijk vroeg was voor de lunch. Hij glimlachte opnieuw. Wat een geweldige dag om het te doen.

Een naargeestig ogend mannetje keek naar hem op toen hij zijn bankje passeerde, en trok een gemeen gezicht achter een stevig vastgehouden boterham. Hij had er duidelijk geen zin in iets te delen, zeker niet zijn bankje. Naysmith keek op zijn horloge: 11.58 uur. Jammer, maar dit versterkte zijn hoop dat hij iets beters zou vinden, een waardige kandidaat. Hij liep door.

Dit onderdeel van het spel was altijd spannend. Verder kwam het

grotendeels neer op vaardigheden en strategie, maar hier, aan het begin, gaf hij de controle uit handen en leverde hij zichzelf over aan het lot. Het kon iedereen zijn, dat was de échte uitdaging.

Iedereen.

De willekeur maakte het spel écht, gaf de vaardigheden en de strategie betekenis. Vanzelfsprekend waren er regels – de voorsprong van 24 uur, slechts één potentieel slachtoffer per keer, et cetera – allemaal met zorg gekozen om het interessanter te maken. Maar wat was een spel zonder een daadwerkelijk kanselment?

Ergens in de verte luidde een kerkklok.

Twaalf uur.

Het mocht dan verleidelijk zijn een rondje te maken en de man met het broodje weer op te zoeken, maar dat kwam neer op vals spelen. De regels waren er niet voor niets. Hij moest helemaal doorlopen tot aan de andere kant van het park voordat hij kon terugkeren.

Verderop op het pad naderden mensen. De eerste was een jongeman. Een Chinees, zo te zien. Bijna een meter tachtig lang, piekjeskapsel, slanke lichaamsbouw. Hij droeg smetteloze witte sportschoenen en luisterde naar zijn iPod. Zijn kleding leek te duur voor een student, maar hij kon niet veel ouder zijn dan een jaar of twintig. Ze naderden elkaar, totdat Naysmith het blikerige geluid van zijn oordopjes kon horen, maar hij liep voorbij zonder op te kijken.

Een ogenblik later verscheen een gezette vrouw van in de vijftig. Ze zou ieders tante kunnen zijn, met haar grijzende haar, bloes met een bloemetjesmotief en dure tas. De vrouw keek argwanend, week uit naar de rand van het pad toen ze elkaar naderden en vermeed zorgvuldig hem aan te kijken. Haar soort deed dat vaak. Op een andere dag zou hij zich misschien een beetje beledigd hebben gevoeld door de manier waarop ze hem zo opzettelijk meed. Per slot van rekening was er niets aan hem of zijn manier van doen dat wie dan ook als bedreigend zou kunnen ervaren. Toch had ze vandaag volkomen gelijk.

De volgende waren twee jonge vrouwen op een bankje: achter in de twintig of voor in de dertig, een blondine en een met rood haar, allebei netjes gekleed. Misschien waren ze hun kantoor ontvlucht om buiten te lunchen. Ze zaten te praten toen hij hen naderde, wisselden de laatste roddels uit voordat ze terug moesten naar kantoor.

De roodharige zat met haar rug naar hem toe, maar haar vriendin keek op toen hij passeerde, een seconde maar, waarna ze het gesprek weer vervolgde.

Zij zou het zijn.

Hij vertraagde zijn pas en concentreerde zich volledig, nam elk detail in zich op, legde haar vast in zijn brein.

Op het oog had ze een gemiddelde lengte – al was dat moeilijk te zeggen omdat ze zat – en een tamelijk slank, atletisch figuur. Haar grijze broekpak zag er representatief uit en stond haar goed. Ze droeg geen ring aan de hand waarin ze haar Starbucks-beker hield.

Hij zette een volgende stap...

Steil haar tot op de schouders, met goedkope plastic klemmen om het uit haar gezicht te houden, vaalblond met sporen van highlights.

...een volgende stap...

Bleke huid, fraaie kin, hoge jukbeenderen, kleine neus, niet te veel make-up, gaatjes in haar oren en kleine oorlelletjes. Hij prentte de vorm van haar mond met de iets té getuite lippen in zijn geheugen en besteedde de laatste seconden aan haar ogen: vaal grijsgroen met mooie wimpers.

Toen was hij haar voorbijgelopen. Een vluchtig moment, maar meer was niet nodig.

Een gezicht vergat hij nooit.

Opnieuw een blik op zijn horloge: het was 12.07 uur. Ze had 24 uur respijt, en hij had een vergadering om drie uur. Opgewekt grinnikend verliet hij het pad en liep terug in de richting van het centrum.

De volgende ochtend sliep Naysmith uit. Toen hij beneden kwam voor een laat ontbijt was de receptie druk bezig met gasten die uitcheckten. Hij koos een tafel bij het raam, en een hoofdknikje was voldoende om de aandacht te trekken van de oplettende jonge ober, die hij koffie liet halen. Het ontbijtmenu bevatte geen verrassingen, en toen de koffiepot voor hem werd neergezet was Naysmith al bezig met het lezen van e-mails op zijn telefoon.

Hij bestelde zonder op te kijken en tikte door op zijn scherm. Het korte bericht aan een van zijn ondergeschikten maakte hij af. De

cetzaal was nu bijna leeg, afgezien van hemzelf en een paar andere gasten die laat waren opgestaan: een zakenman met overgewicht die in de weer was met spek en eieren, en een ouder echtpaar dat zwijgend rondkeek tijdens het naar binnen schrokken van hun georoosterde boterhammen.

Hij schonk zichzelf wat koffie in, tilde de kop omhoog, hield die onder zijn neus en snoof het aroma op voordat hij er een slok van nam. Hemels.

De ruimte zag er die ochtend anders uit door het zonlicht dat door de ramen naar binnen scheen en alles voorzag van een gouden gloed. De afgelopen avond had hij zich vermaakt aan de andere kant van deze ruimte.

De bespreking met de Merentha Group was nog beter gegaan dan hij had verwacht. Jakob Nilsson, hun onderhandelaar, was een grote, vriendelijke Noor met een stevige handdruk en een bulderende lach. Hij was dikker en een beetje ouder dan hij door de telefoon had geklonken. Met betrekking tot de cijfers was hij opvallend redelijk geweest en ze waren ter plekke in zijn kantoor tot overeenstemming gekomen. Hij droeg een uitstekend pak en Naysmith had vrijwel onmiddellijk sympathie voor hem opgevat.

Jakobs collega, Michaela, bleek niet alleen intelligent te zijn, maar was ook op een subtiele manier aantrekkelijk, met kastanjebruin haar tot op de schouders, een gereserveerde glimlach en donkere, dwaalende ogen. Haar kleding was klassiek maar elegant: een zwart jasje met een fraaie snit, een eenvoudige crèmekleurige bloes en een rok. Dat laatste getuigde van zelfvertrouwen. De kalmte waarmee ze hun leveringsvoorwaarden besprak had vreemd genoeg iets aantrekkelijks, en hij had het tweetal uitgenodigd na afloop iets te gaan drinken. Ze waren begonnen in een nabijgelegen bar aan de waterkant.

Jakob gebaarde naar hem met zijn glas. 'Vertel me eens, hoe ben je bij Winterhill terechtgekomen?'

Naysmith leunde achterover in zijn stoel.

'Ik hou van een uitdaging,' antwoordde hij. Heel even permitteerde hij het zichzelf Michaela in de ogen te kijken, voordat hij zijn blik weer op Jakob richtte. 'Winterhill gaf me de gelegenheid een eigen afdeling van de grond af aan op te bouwen en de boel te runnen zoals ik dat zelf wil.'

'Is het een goeie tent om voor te werken?'

‘Reken maar.’ Naysmith glimlachte. ‘Ik zit doorgaans een dag per week in het kantoor in Woking, maar de rest van mijn tijd is flexibel. Ik werk het aantal uren dat nodig is en zolang ik maar voldoende omzet genereer is de directie tevreden.’

‘Ik heb gelezen dat jullie onlangs een filiaal in Duitsland hebben geopend.’ Michaela had een vaag Welsh accent. ‘Kennelijk gaat het goed met de zaken.’

Hij knikte. ‘Jullie hebben je huiswerk goed gedaan,’ zei hij. ‘Duitsland is op één na onze grootste markt en een van onze wederverkopers was gevestigd in Hamburg. Het leek een logische beslissing ze over te nemen en zodoende hun kennis in huis te halen. Het betekende ook verlichting voor mijn team in Engeland, dat het werk nauwelijks meer aankon. Waren meer van onze cliënten maar net zoals jullie. Meestal is er meer dan één bespreking nodig om tot een conceptovereenkomst te komen.’

Jakob lachte. ‘Ja, maar wij weten wat we willen.’

Naysmith glimlachte naar Michaela.

‘Dat geldt ook voor mij.’

Tegen zeven uur was het wel duidelijk dat niemand zat te popelen om naar huis te gaan, dus stelde Naysmith voor te gaan eten in een nabijgelegen hotel. Hij herinnerde zich dat het restaurant daar tamelijk goed was en dat het hotel beschikte over een comfortabele lobby. Hij kon er een kamer nemen, dat bespaarde hem de ellende van de trage stoptrein richting huis en verschaftte hem een legitiem excuus om te blijven overnachten en de volgende dag in Bristol te zijn.

Het dinertje verliep onverwacht aangenaam. Naysmith had heel wat stomvervelende Scandinaviërs meegemaakt, maar Jakob was een man van de wereld. Michaela zorgde voor de nodige spanning in hun conversatie. Aanvankelijk had hij zich afgevraagd of Jakob iets met haar had, er leek een vage aantrekkingskracht tussen het tweetal te bestaan. Naarmate de maaltijd vorderde herzag hij zijn mening. De grote Noor viel op haar, en ze genoot van de aandacht, maar veel verder was het nooit gekomen.

Onder het eten verschoof het gespreksonderwerp van zaken naar vertier.

‘Jeetje, had ik dat maar eerder geweten,’ zei Michaela toen het

thema muziek ter sprake was gekomen. 'Er is een tentje in King Street waar bijna iedere avond een geweldige jazzband speelt.'

Naysmith haalde zijn schouders op. 'Als ik weer eens een avond in Bristol ben...'

'Zeker weten.' Ze glimlachte.

Het was perfect. Hij had een dergelijke deal nog nooit in gevaar gebracht door met een vrouw aan te pappen. Als ze iets met Jakob had gehad, dan had hij afstand bewaard. Maar zoals het er nu voor stond had hij een aangename avond. Hij stelde Michaela tal van openhartige vragen, betuigde enerzijds zijn sympathie voor Jacob, maar flirtte subtiel met haar en ging zo speels de concurrentie met hem aan.

Het was bijna tien uur toen Jakob zijn jas ging halen bij de garderobe. Naysmith, die samen met Michaela nog even was blijven zitten, stak terloops zijn hand in zijn zak en haalde haar visitekaartje eruit. Er stonden drie telefoonnummers op. Hij boog zich voorover om de afstand tussen hen te verkleinen.

'Is dit je mobiele nummer?' vroeg hij haar, wijzend op het kaartje.

'Ja,' antwoordde ze rustig, zonder ernaar te kijken. Hij keek haar aan en ze hield zijn blik veel te lang vast.

Het was verleidelijk. Hij zou haar hand kunnen aanraken en haar kunnen uitnodigen nog iets te komen drinken op zijn kamer, maar na enige aarzeling zag hij ervan af. Ze had iets speciaals, een bijzondere kwaliteit waar hij niet al te gehaast een beroep op wilde doen. Hij kon zich lome zomeravonden met haar voorstellen, zag haar glimlach voor zich als ze naast hem wakker werd, bedacht dat het misschien zelfs prettig zou zijn haar te horen praten.

Hij stak het kaartje bedaard weer in zijn zak en glimlachte. 'Als ik hier weer een avond ben, houd ik je aan je belofte.'

Toen kwam Jakob terug en was het moment voorbij. Maar de lichte teleurstelling in haar blik bevestigde zijn vermoeden.

Ze was iets om naar uit te kijken als hij meer tijd had...

Die gedachte koesterde hij toen zijn ontbijt arriveerde.